

erator, og de kunde jo endog saa gjerne gaae med en Procurator til Forligelsescommissionens Dør. Jeg troer heller ikke, at der kunde være Noget i veien for, at Parterne kunne gaae ud imellem Forhandlingerne og tale med deres Procuratorer, de kunne ogsaa faae Udsættelse og altsaa tale i Ro med deres Procurator om de Forslag, der ere blevne dem gjorte. Jeg har den største Agtelse for hele Sagsførerstanden, men jeg troer dog ikke, at der er nogen Grund til at gaae ind paa dette Forslag, og jeg vil derfor stemme derimod.

J. Knudsen: Den ærede Forslagsstiller søgte at godtgjøre i det Foredrag, han nylig holdt, at det vilde være i begge Parter's Interesse, at Procuratorerne erholdt Berettigelse til at møde som Befuldmægtigede for Forligelsescommissioner. Jeg skal henstille, hvorvidt hans Beviis i saa Henseende var heldigt! Jeg troer ikke, at det i Almindelighed vil være i begge Parter's Interesse; jeg indrømmer, at det maaskee i enkelte Tilfælde vil være til Procuratorernes Fordeel og saaledes i deres Interesse, at de have denne Berettigelse; men jeg betvivler, og jeg tør ikke sige, at den anden Part's Interesse derved vil fremmes. Den ærede Forslagsstiller udtalte endvidere, at han ikke troede, at det vilde forøge Antallet af Processerne; han troede ikke, at det vilde være farligt for Forligsmæglingen; at Sagsførerne give Møde. Jeg vil nu ikke bestemt modstige dette, jeg er langt fra at antage, at saadant i Almindelighed vil være Tilfældet; men jeg troer dog, at dette Spørgsmaal, denne Tvivl om at Forligsmæglingen ligesaa ofte vil komme tilstede, dog er et Hensyn, som man ikke maa lade være ude af Betragtning, idet man forhandler en Sag som den foreliggende. Den ærede Forslagsstiller har bestandig hentet sine Exempler fra Staden Kjøbenhavn, han har ikke seet hen til Landet. Vilde han ogsaa kaste

st Blik ud over Landet og betragte Forholdene der, saa troer jeg, at han i mange Tilfælde vil komme til et ganske andet Resultat (Sa.). Naar man sammenholder de Fordele, der mulig kunne være forbundne med at det foreliggende Lovforslag bliver ophøiet til Lov, saaledes at Procuratorerne gives Berettigelse til at møde som Befuldmægtigede for Forligelsescommissioner, saa seer jeg i Grunden ikke, hvori disse Fordele væsentlig bestaae. Ved Forligshandlingen foregaaer jo egentlig ikke nogen Procedure, Forhandlingerne ere der i den Grad simple og ligefremme, at en Almuesmand meget godt kan møde, uden at han behøver at sende en Procurator for sig. Han kan ikke der saaledes forqvæle sin Sag. Forhandlingerne gives ikke beskryvne saaledes, at de senere kunne have Indflydelse paa Sagens Gang. Jeg nærer forøvrigt Frygt for, at, saafremt Procuratorerne gives uindskrænket Berettigelse til at møde, saa vil saadant maaskee ofte kunne skade, thi den ene Part troer bestandig, at Modparten lader møde ved en Procurator, og han tør derfor ikke indlade ogsaa selv at lade møde ved en saadan. Derved vil den ærede Forslagsstiller dog ikke nægte, at der paadrages vedkommende Parter en Bekostning, en Udgift, som de nu ere fritagne for, og jeg betvivler, at Fordelene, som Procuratorernes Møde har skaffet dem, ville veie op dermed. Jeg troer saaledes ikke, at man bør gaae ind paa det foreliggende Lovforslag, jeg troer ikke, at det er nogen Nødvendighed, jeg troer tværtimod, at det i mange Tilfælde vil kunne have skadelige og uheldige Følger.

Rettelse.

Nr. 50, Sp. 748, Lin. 10 f. o. staar: „det er ikke rigtig“, læs: „det er rigtig“.